

- nich wykonawców według ustalonych planów kontroli w całym procesie produkcyjnym,
- b) prowadzenie wyrwykowych kontroli operacji w procesie produkcyjnym szczególnie ważnych dla jakości wyrobu,
 - c) przeprowadzanie systematycznych okresowych badań wadliwości w procesie technologicznym,
 - d) sprawowanie nadzoru nad prawidłowością i efektywnością samokontroli,
 - e) przeprowadzanie wyrwykowych kontroli stanu technicznego maszyn i urządzeń;
- 5) w zakresie odbioru gotowych wyrobów:
- a) prowadzenie klasyfikacji lub sprawdzanie prawidłowości klasyfikacji wyrobów na gatunki itp.,
 - b) dokonywanie zgodnie z planami odbioru jakościowego wyrobów według obowiązujących dla nich wymagań jakościowych,
 - c) przeprowadzanie kontroli gotowych wyrobów znajdujących się w magazynach oraz warunków magazynowania i przygotowania do ekspedycji;
- 6) w zakresie badań skutków ekonomicznych produkcji wyrobów na określonym poziomie jakości — współdziałanie z właściwymi komórkami przedsiębiorstwa w zakresie:
- a) analiz przyczyn powodujących straty z tytułu niskiej jakości,
 - b) gospodarki funduszem premiowym oraz funduszem nagród za jakość produkcji oraz badanie skuteczności ich oddziaływania,

- c) analiz efektywności nakładów związanych z poprawą jakości wyrobów, z uwzględnieniem zmian kosztów produkcji i kosztów eksploatacji;
- 7) w zakresie współpracy z głównymi odbiorcami i użytkownikami wyrobów w sprawach oceny jakości wyrobów — organizowanie badań, zbieranie informacji i prowadzenie analiz określonych w § 8 pkt 5.

§ 10. Do wykonania zadań, o których mowa w § 9, mogą być w miarę potrzeby powoływane odrębne komórki organizacyjne, między innymi do spraw:

- opracowywania metod badań i technik kontroli,
- badań laboratoryjnych parametrów techniczno-użytkowych wyrobów z produkcji bieżącej lub nowo uruchamianej,
- pomiarów warsztatowych,
- analiz poziomu jakości i informacji o poziomie jakości,
- kontroli dostaw,
- kontroli procesu technologicznego i inspekcji samokontroli,
- odbioru gotowych wyrobów.

§ 11. Dyrektor przedsiębiorstwa może podporządkować, stosownie do typu procesu technologicznego oraz struktury organizacyjnej przedsiębiorstwa, niektóre komórki organizacyjne wymienione w § 10 kierownikom innych służb w przedsiębiorstwie, określając przy tym formy ich powiązań z pracami kontroli jakości.

223

UCHWAŁA Nr 130 RADY MINISTRÓW

z dnia 11 sierpnia 1970 r.

zmieniająca uchwałę w sprawie niektórych zasad dotyczących prowadzenia i finansowania kursowego szkolenia lub doskonalenia zawodowego.

Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. W § 11 uchwały nr 239 Rady Ministrów z dnia 6 sierpnia 1964 r. w sprawie niektórych zasad dotyczących prowadzenia i finansowania kursowego szkolenia lub doskonalenia zawodowego (Monitor Polski Nr 58, poz. 274 z późniejszymi zmianami) wprowadza się następujące zmiany:

1) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Szkolenie pracowników państwowych jednostek organizacyjnych, nie będących przedsiębiorstwami, na kursach organizowanych przez organizacje społeczne i spółdzielcze może być prowadzone na zlecenie właściwego ministra, w razie gdy ze względu na małą liczbę osób wymagających przeszkolenia w danym zakresie brak jest warunków do zorganizowa-

nia szkolenia na kursie państwowym. Koszty uczestnictwa w tym szkoleniu pokrywa zleceniodawca ze środków przewidzianych we właściwych częściach budżetu dla ośrodków szkolenia kursowego.”;

2) dodaje się nowy ust. 2 w brzmieniu:

„2. Do szkolenia, o którym mowa w ust. 1, mają odpowiednio zastosowanie przepisy § 10 ust. 1, § 13 i § 27.”;

3) dotychczasowe ust. 2—3 otrzymują kolejną numerację 3—4.

§ 2. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

Wiceprezes Rady Ministrów

224

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 5 sierpnia 1970 r.

w sprawie udzielenia urzędом celnym uprawnień do skupu zagranicznych pieniędzy i czeków podróźniczych.

Na podstawie art. 13 ust. 1 ustawy dewizowej z dnia 28 marca 1952 r. (Dz. U. Nr 21, poz. 133) zarządza się, co następuje:

§ 1. Upoważnia się urzędy celne, wyznaczone stosownie do § 3, do dokonywania skupu od osób uprawnionych do przekraczania granicy państwowej:

- 1) pieniędzy zagranicznych (banknotów i monet) opiewających na waluty, których kursy podane są w obowiązującej tabeli kursów Narodowego Banku Polskiego,
- 2) czeków podróżniczych — w zakresie uzgodnionym między Głównym Urzędem Ceł i Narodowym Bankiem Polskim.

§ 2. 1. Urzędy celne dokonują czynności skupu w miejscach i w czasie odprawy celnej i dewizowej na przejściach granicznych, na których nie prowadzą skupu powołane do tego celu inne jednostki.

2. Urzędy celne dokonują skupu w ramach posiadanych własnych środków pieniężnych, z tym że w razie potrzeby na żądanie urzędu celnego właściwy miejscowo oddział Narodowego Banku Polskiego udzieli urzędowi celnemu zaliczki w złotych, w wysokości niezbędnej na potrzeby skupu.

3. Urzędy nie prowadzą odrębnych kas walutowych.

§ 3. Główny Urząd Ceł w porozumieniu z Narodowym Bankiem Polskim:

- 1) wyznacza urzędy celne, które są upoważnione do dokonywania czynności wymienionych w § 1,
- 2) ustala w drodze instrukcji: szczegółowy tryb postępowania urzędów celnych przy skupie, sposób prowadzenia ewidencji oraz sposób i termin rozliczania się z oddziałami Narodowego Banku Polskiego.

§ 4. 1. Narodowy Bank Polski:

- 1) zwraca urzędem celnym równowartość skupionych zagranicznych pieniędzy i czeków podróżniczych według kursu obowiązującego w dniu dokonania skupu;
- 2) zaopatruje bezpłatnie urzędy celne we wszystkie materiały i informacje niezbędne do dokonywania skupu określonego w § 1, a w szczególności: w tabele kursów i druki, w albumy pieniędzy zagranicznych wraz z uzupełnieniami oraz we wzory czeków podróżniczych;
- 3) sprawuje nadzór w zakresie wykonywania przez urzędy celne czynności wymienionych w § 1; w szczególności oddziały Narodowego Banku Polskiego instruują urzędy celne w zakresie dokonywania skupu zagranicznych pieniędzy i czeków podróżniczych.

2. Nadzór wykonywany przez Narodowy Bank Polski nie wyłącza w tym zakresie nadzoru organów administracji celnej.

§ 5. Traci moc zarządzenie Ministra Finansów z dnia 25 czerwca 1951 r. w sprawie skupu pieniędzy zagranicznych przez urzędy celne (Monitor Polski Nr 57, poz. 757).

§ 6. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 października 1970 r.

Minister Finansów: w z. J. Gabjan

225

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 11 sierpnia 1970 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie całkowitego lub częściowego zaniechania ustalania zobowiązań podatkowych w zakresie podatku od nieruchomości i od lokali oraz zawieszenia poboru podatku od lokali.

Na podstawie art. 3 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. Nr 49, poz. 452 z późniejszymi zmianami) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Finansów z dnia 25 marca 1968 r. w sprawie całkowitego lub częściowego zaniechania ustalania zobowiązań podatkowych w zakresie podatku od nieruchomości i od lokali oraz zawieszenia poboru podatku od lokali (Monitor Polski Nr 14, poz. 91) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 2:

- a) w ust. 1 pkt 1 po wyrazach „(Dz. U. z 1962 r. Nr 47, poz. 228)” dodaje się wyrazy „z wyjątkiem wymienionych w pkt 5”,
- b) w ust. 1 dodaje się nowy punkt, oznaczony jako pkt 5, w brzmieniu:
 - „5) od domów jednorodzinnych i lokali w małych domach mieszkalnych w rozumieniu ustawy z dnia 28 maja 1957 r. o wyłączeniu spod publicznej gospodarki lokalami domów jednorodzinnych oraz lokali w domach spółdzielni mieszkaniowych (Dz. U. z 1962 r. Nr 47, poz. 228) wynajętych lub wydzierżawionych przedstawicielstwom dyplomatycznym, urzędom konsularnym i międzynarodowym instytucjom korzystającym z przywilejów

dyplomatycznych oraz wynajętych lub wydzierżawionych osobom, przedsiębiorstwom i instytucjom obcym (międzynarodowym) w Polsce, nie korzystającym z przywilejów dyplomatycznych, a będących cudzoziemcami dewizowymi — w wysokości 55% podstawy opodatkowania.”

c) w ust. 2 po wyrazach „przepis ust. 1 pkt 1” dodaje się wyrazy „i 5”;

2) w § 3 dotychczasową treść oznacza się jako ustęp 1 i dodaje się ustęp 2 w brzmieniu:

„2. Zarządza się ustalenie podatku od lokali w obniżonej wysokości od lokali zajętych przez osoby, przedsiębiorstwa i instytucje obce (międzynarodowe) w Polsce, nie korzystające z przywilejów dyplomatycznych, a będące cudzoziemcami dewizowymi, przez przyjęcie za podstawę opodatkowania czynszu według stawek ustalonych na podstawie przepisów czynszowych dla najemców nie będących cudzoziemcami dewizowymi.”

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 września 1970 r.

Minister Finansów: w z. J. Gabjan